

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. Z.
przeciwko Szkole Podstawowej nr (...) im. (...) w B.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 lutego 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego
strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 5 listopada 2020 r. oddalił apelację powódki K. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 26 czerwca 2020 r., który oddalił jej powództwo przeciwko Szkole Podstawowej nr (...) im. (...) w B., kwestionujące zasadność i zgodność z prawem wypowiedzenia stosunku pracy. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko pozwanej, że kryteria doboru były równowartościowe i obiektywnie sprawdzalne oraz uzasadniające ocenę, że zasadnym było, w związku ze zmianami organizacyjnymi u strony pozwanej rozwiązanie z powódką umowy o pracę za wypowiedzeniem.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 225 ust. 1, ust. 6, ust. 12 ustawy z 14 grudnia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe oraz przepisów postępowania: art. 382 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 271 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzucono, iż *„orzeczenie wydane zostało z istotnym naruszeniem przepisów postępowania, a niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na rażące naruszenie przez dyrektora szkoły prawa w zakresie wypowiedzenia powódce stosunku pracy”*. W uzasadnieniu wniosku zarzucono, że *„że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego poprzez jego niezastosowanie, jak również do naruszenia przepisów postępowania, skutkującego wydaniem wyroku nieodpowiadającemu prawu na wielu płaszczyznach. Sądy obu instancji w nieuzasadniony i nieuprawniony sposób przyjęły, iż w niniejszej sprawie podstawą materialnoprawną wypowiedzenia powódce umowy o pracę powinien być art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, w sytuacji gdy z okoliczności sprawy wyraźnie wynika, iż podstawowym przepisem mającym zastosowanie wobec powódki winien być art. 225 ust. 1, ust. 6 oraz ust. 12 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę — Prawo oświatowe. Nie stosując ww. przepisów sądy obu instancji dopuściły się rażącej obrazy prawa materialnego, skutkującej wydaniem wadliwych orzeczeń w sprawie.*

Co więcej. Sąd Okręgowy w B., wydając wyrok w wyniku rozpoznania apelacji powódki nie rozważył całości zgromadzonego materiału w sprawie, a wręcz dokonał oceny w sposób wybiórczy, godząc się na rażące naruszenie przepisów postępowania w zakresie oceny materiału dowodowego. Powódka pomimo udokumentowania fałszerstwa ze strony pozwanej oraz świadka(!) nie została przez Sądy obu instancji wysłuchana, a wręcz zbagatelizowano jej zarzuty, choć były poparte dokumentami. Sąd II instancji bezkrytycznie przyjął ustalenia Sądu I instancji, ignorując udokumentowane fałszerstwo ze strony tak pozwanej jak i świadka, tym samym sankcjonując łamanie prawa przez stronę i świadka, mających ku temu wyraźny interes o charakterze ekonomicznym. Tym samym jedynie przyjęcie skargi do rozpoznania a następnie jej rozpoznanie umożliwi powódce ochronę jej praw oraz zapewni powódce prawo do rzetelnego oraz uczciwego

procesu w sporze z pracodawcą. Obecnie przed Sądem Rejonowym w B. oraz Sądem Okręgowym w B. toczą się liczne postępowania, w tym jedno pod sygn. akt: IX K (...), w którym M. K., dyrektor pozwanej szkoły jest oskarżony o sfalszowanie kluczowego dowodu w innym postępowaniu pomiędzy stronami (sygn. akt VI P (...)) Sądu Okręgowego w B.). W ww. dyrektor szkoły również w celu realizacji swoich interesów ekonomicznych dopuścił się sfalszowania (podrobienia) regulaminu, którym następnie posłużył się w postępowaniu przed Sądem (analogiczna sytuacja miała miejsce w niniejszym postępowaniu, gdzie doszło do przepisania i przerobienia zawartości teczki akt osobowych powódki), z usunięciem ponad sześćdziesięciu pozycji, osiągnięć, kwalifikacji i szkoleń, co miało w oczywisty sposób przełożenie na liczenie punktów po stronie powódki oraz wpływ na ostateczny wynik konkursu”.

Pozwana wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżąca nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy jako kolejna (powszechna) instancja. Podkreśla się to, gdyż podstawą wypowiedzenia był art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela a nie wskazywany we wniosku art. 225 ustawy z 14 grudnia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe.

Rzecz w tym, że skargę kasacyjną wnosi się od prawomocnego wyroku. Sąd powszechny stwierdził, że wypowiedzenie na podstawie art. 20 Karty Nauczyciela było uzasadnione i zgodne z prawem.

Tym samym, skoro art. 20 Karty był podstawą rozstrzygnięcia w sprawie, to brak jest tego przepisu w zarzucie materialnej podstawy kasacyjnej (398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną tylko w granicach zarzutów jej podstaw (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 398³ § 1 k.p.c.). Innymi słowy, aby wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżąca powinna wykazać naruszenie

prawa przez zastosowanie art. 20 Karty, gdyż wypowiedzenie oparte jest na określonej prawnej formule wymagającej wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę (art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 91c ust. 1 Karty), która wyznacza zakres i przedmiot sprawy przed sądem pracy. Poprzedzenie w zarzucie skargi na art. 225 ustawy z 2016 r. nie jest zatem wystarczające do wykazania, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skoro jednocześnie nie podważa się podstawy prawnej zaskarżonego wyroku, czyli zastosowania art. 20 Karty Nauczyciela.

Ten mankament rzutuje też na ocenę dalszej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. O wyniku sprawy decyduje prawo materialne i to ono stanowi punkt odniesienia w ocenie zarzutów procesowej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Taki związek zarzutów procesowych z właściwym prawem materialnym powinien być zachowany we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Znaczenie ma naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. O wyniku sprawy decydowało stosowanie art. 20 Karty. Ponadto błędnym jest założenie, że zarzuty podstawy kasacyjnej zastępują zarzuty podstawy przedsądu („*Wobec powyższego na podstawie ...*”). Podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna podstawa przedsądu ma na uwadze indywidualany interes strony w przyjęciu jej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca we wniosku powinna więc samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak jest we wniosku zarzutów naruszenia przepisów postępowania.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., zważając na wynik sprawy i przyczyny niepowodzenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a z drugiej strony na odpowiedź na skargę, gdyż błędnie wskazuje, iż skarżąca we wniosku odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego.

